

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu **ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO** Posamezna številka stane 2 Din.

V slovo!

Pričujoča številka tržiškega Cerkevne glasnika je najbrž zadnja, ki jo urejum. Prihodnjo številko — to je za januar 1929 — bo pač že podpisal novi tržiški župnik.

Ob tej priliki po pravici pričakujete, da vam zapišem nekaj v spomin in v slovo.

Nehote mi ob tej priložnosti prihajajo na misel one Gospodove besede: „Daj račun o svojem hiševanju!“ — Malo računa, nekaj bilance, par pojasnil bo morda dobro za zgodovino.

Nekoč sem na prižnici nekaj pozabil oznaniti. Ko pridem v zakristijo, se spomnim na to, kaj bi bilo treba povedati, pa se udarim po čelu in pravim: „Spet sem pozabil nekaj oznaniti!“ — Naš oča cerkovnik je pa moder mož, neredko pove katero, ki jo je škoda, da se ne zapiše. Pa pravi v tolažbo: „Kdor nič ne dela, ta nič ne fal!“ — Res je tako! Dvoje vrste ljudi bi mogel ločiti. Eni so mirni, dobrodušni, še muhe ne ubijejo; tako lepo fajfo kade, pa modrujejo, dajejo dobre nasvete, kako bi moralo biti in kako se ne bi smelo delati. Taki veljajo neredko kot „modri“ možje! Taka „modrost“ je meni vedno zoperna! Toda taki temperamentni so srečni! Nikomur se ne zamerijo, vse jih ima rado, morda znajo še z ljudmi lepo pokramljati, reči kako zabavno, tudi lepo tolažiti razumejo, skratka prijetni so in če ne posebno priljubljeni, vsaj zamerijo se nikomur ne in „napredni“ listi jih slave kot ljudi, ki niso pustili za seboj nobenega sovražnika ali nasprotnika. — Drugi so pa bolj aktivistične narave. Delajo, se trudijo, se ženejo, da bi kaj ustvarili, da bi svet kaj zboljšali, če ne gre vse po redu, se razburjajo, si ne dajo miru, ko vidijo, koliko je treba delati. Pri tem delu pa morda tu in tam preveč energično porivajo, morda premalo lahno primejo, pa kam s komolci dregnejo, kjer koga zaboli — pa je zamera gotova! In duhovnikovo delo je že tako, da se skoraj mora zameriti, če dela, vsaj nekoliko po zgledu Gospodovem! Mora učiti, mora svariti, mora opominjati, mora karati, mora kazati na napake, na grehe, mora tudi operirati umazane rane človeškega življenja. To pa boli! Koliko odpora in sovraštva je našel naš Gospod v svojem življenju! In skoro si ne morem misliti duhovnika, ki bi v svojem življenju in delovanju ne izzval nasprotstva pri onih, ki nočejo živeti po Gospodovi postavi! Saj je to napovedal Gospod sam! Kadar nasprotniki krščanstva in cerkve hvalijo duhovnika, je to najbolj žalostna pogrebna pesem. Tako že naš poklic sam na sebi izziva one, ki niso od te črede, k nasprotovanju in bilo bi čudno, če bi tega ne bilo! Še bolj se pa to nasprotovanje pokaže, če nastopi v župniji kaka bolj delavna narava, ki gre brez ozira na desno in levo z železno voljo na delo, da podira malike! Takrat se pa vzbude naravno vse protikrščanske sile! Na to mora vsak računati, ki se poda na delo v Gospodov vinograd.

Meni je že kot otroku imponiral Aleksander Veliki! Ko je njegov oče premagoval sovražnike in osvajal države, je mladi Aleksander doma jokal in s solzami v očeh govoril: „Moj oče bo vse osvojil in potem meni ne bo nič ostalo!“ — To je aktivistična, delavna narava, ki se boji, da bi ne bilo dela za njo. Eni gledajo, kje bi dobili bolj lahko službico, kjer bi mirno preživeli dni svojega življenja,

drugi se pa boje take službe, da bi tam ne postali plesnivi in iščejo služb, kjer je več dela, kjer je več prilike, da se kaj ustvari.

Tako smo dvoje sorte ljudje! Jaz bi samega sebe prišteval bolj k drugi vrsti! Taki ljudje bi pa potrebovali — posebno v duhovskem stanu — vsaj 100 procentov več modrosti in razsvetljenja sv. Duha, da bi v svojem delu vse prav storili in po človeški zmožnosti vse modro uredili! Nekoč sem nekomu voščil za god več modrosti! Pa sem zelo naletel in dobil sem zelo užaljeno zahvalo! In skušal sem to užaljenost malo popraviti s tem, da sem se izdal, da jaz za sebe vsak dan molim, da bi mi Bog dal več modrosti. In če bi dobre duše, ki toliko molijo zame, samo za to molile, da bi mi Bog modrosti dal, dosti modrosti, pa bi bil srečen in popoln človek, dober duhovnik, ki bi s svojim delom le pridobival, nikoli pa ne odbijal.

Mislím, da mi boste vsaj vsi Tržičani v enem dali enotno izpričevalo, da pri Vas nisem lenuharil, ampak dosti delal. Čemu, zakaj toliko raznovrstnega dela? Da o cerkvenem, dušnopastirskem delu ne govorim, saj tu se samo po sebi umeva, čemu duhovnik dela! Toda zakaj delo tudi zunaj, celo na gospodarskem in socialnem polju?

Bog mi je priča, da za sebe dobička nisem iskal! To vsi veste, ki ste z menoj skupno delali, da nimam od vsega tega tudi pare dobička, pač pa je nasprotno res! To ugotoviti se mi zdi potrebno ne radi moje osebe, ampak radi svojega duhovskega stanu, da se ne bi zdelo sedaj ali kdaj v zgodovini, da duhovnik dela za se, za svojo korist. Vašega denarja za sebe nisem iskal, pač pa Vaše duše tudi v socialnem in gospodarskem delu!

Ko sem prišel v Tržič, sem mislil, da prihajam v najlepšo župnijo! Bral sem vedno v časopisih same dobre reči! Mislil sem, da je tu vse zlato! Resnica je bila pa precej drugačna. Tu so bili v javnem življenju popolni gospodarji pristaši strank, ki so po svojih načelih in po svojem delu nasprotne katoliški akciji. Katoliški krogi so bili med seboj razprti, delavci in obrtniki so se med seboj napadali, katoliška fronta je izgubila gospodarski ugled in s tem tudi možnost, da prodere v javnosti. Naši najboljši možje, krščanski delavci, so bili popolnoma odvisni, praznih rok, vsaki dan na tem, da so vrženi na cesto in se bi morali izseliti s trebuhom za kruhom. Nasprotniki so nanje gledali nekako prezirljivo in pomilovalno. Bilo mi je takoj jasno: tu je treba socialnega dela in gospodarske okrepitve, drugače bo katoliška fronta popolnoma propadla.

Zdi se mi, da me je pač božja previdnost v vsem življenju tako vzgajala, da sem imel dovolj skušenj za to delo. In skušal sem tipati v tej smeri. A kot pristaš doktor Šušteršiča sem naletel na odpor pri ljudeh, kjer nisem niti pričakoval. Tako so se stavile že v začetku ovire. Saj je bil n. pr. prvi občni zbor naše Hranilnice in posojilnice zelo viharen, ko je del z uspehom nastopil proti temu, da bi bil jaz izvoljen v načelstvo. To je danes pač le zgodovinska reminiscenca, ki osvetljuje težki položaj, v katerem sem nastopil! Toda sila je prignala razmere tako, da so morali čez eno leto isti krogi prositi, da sem vstopil v hranilnico in nato se je začelo resno, živahno delo na gospodarskem polju v krščanskih vrstah v Tržiču. Okrepili in razvili smo

hranilnico do krasnega razvoja, ustanovili „Runo“ in rešili kopo naših najboljših delavcev, omogočili s tem razvoj našim dobrodušnim zavodom, prevzem gostilne po prosvetnem društvu, ustanovitev rokodelskega doma, ki tvori zaključek tega dela. Čemu vse to?! Da okrepimo katoliški življenj, da ljudem pomagamo! To je namen tega dela, ki sicer ni direktno oznanjevanje evangelija, je pa pač podpora temu oznanjevanju, potrebna opora dela za razširjanje nebeškega kraljestva na zemlji. Kristusovo kraljestvo res ni od tega sveta, je pa na tem svetu! Kristjani pač tudi rabijo hrane, obleke, stanovanja. In če jim jo nasprotniki Kristusa dajejo, jo nudijo pogosto le pod tem pogojem, da verniki postanejo mlačni kristjani, da morajo celo zavreči ali zatajiti Kristusa. V takih razmerah je pač delo za božje kraljestvo, če se ljudem pomaga, da morejo svobodno in brez skrbi služiti Bogu! Kdor tega ne uvideva je slep, ali pa že hlapec protikrščanske armade!

Vse torej iz tega namena, da bi prišlo v Tržič še v večji meri v srca nebeško kraljestvo! Radi tega gospodarsko in socialno delo, radi tega izobraževalno delo, knjižnica, časopisje, dobrotornost, godba, kino, petje, vse Bogu v čast in v korist ljudem!

Seveda smo ljudje, slabotni, grešni, podvrženi napakam in zmotam! Tudi duhovniki smo iz krvi in mesa, iz grešne in slabotne človeške narave! Bil bi velik čudež, če bi v vsem vse prav napravili, če bi se nikdar ne zmotili, nikdar nič ne „falili“. — Kdor več dela, je v nevarnosti, da tudi več „fali“. — Saj pogosto človek še sam s seboj ni zadovoljen. potem ni čudno, če tudi kdaj drugi niso.

Neredko mi je stopil pred oči sv. Hieronim. Bil je Dalmatinec, vročekrven, poln ognja, in je včasih hudo nazgal nasprotnike krščanskega življenja; bičal napake in grehe sodobnikov, da je kar pokalo in je bil včasih res skoro preoster v svojem nastopu. Pa je potem spoznal svojo napako in vzel oster kamen in se tolkel po razgaljenih prsih in klical: „Parce mihi, Domine, quia Dalmata sum — prizanesi mi, Gospod, ker sem Dalmatinec — sem nagle narave, kakor so Dalmatinci.“ Tako, kakor sv. Hieronimu, se godi neredko tudi duhovniku v boju s človeškimi strastmi, v boju s sovražniki evangelija. — Pač nismo popolni in nezmotljivi! Pa končno tudi to je dobro, da ga včasih tudi kaj — recimo „polomimo“, da tako sami sebe ponižamo. — Dobri verniki dobro vedo to in jim take napake niso v spodtiko; oni pa, ki nočejo biti od te črede, se pa itak nad vsem pohujšujejo, saj so se celo nad Kristusom, čeprav niso mogli najti na njem najmanjše napake. —

Par besed o politiki! Prišel sem v Tržič s trdnim sklepom, da se ne dotaknem nikakega političnega dela. Hotel sem se posvetiti edino dušnopastirskemu, dobrodušnemu in socialnemu delu. Iz političnega življenja sem imel dovolj skušenj, da me res ni to delo prav nič več mikalo! Toda pri nas so že razmere take, da se politiki ne moreš izogniti pri najboljši volji! Komaj sem bil par tednov v Tržiču, že je prineslo „Jutro“ napad ob priliki praznovanja državnega praznika, češ da sem se pred oltarjem „nepatrijotično zadržal“! Kako se je mogoče pred oltarjem, ko duhovnik moli za državo in kralja, zadržati nepatrijotično, to še danes ne umem, to more doumeti le „napredni“ dopisnik! In za tem so prihajali kar skoro redno napadi v „naprednem“ glasilu. Čim bolj je rastlo naše delo, tem bolj je v nasprotnem taboru rastla nevoščljiva nervoznost, ki se je kazala v neprestanih napadih. Najimenitnejši je bil oni napad, ko je ta „slavni“ list prinesel iz Tržiča vest, da sem protestiral proti neki kino predstavi pri podjetju Nadišar, ko s podjetnikom še govoril nisem in ko niti vedel nisem, kaj se tam predstavlja! Seveda sem se v očeh te „naprednosti“ s svojim protestom „silno blamiral“! Lahko bi bil parkrat tožil, toda za take reči imajo čas drugi ljudje.

Prišle so prve občinske volitve! K meni pridejo krščanski možje, prosit me, da bi šel z njimi na kandidatno listo. — Otepal sem se na vse pretege. Toda končno je

zmagal tehten razlog, da sem se udal. „Če ne greste z nami, bo trpela katoliška akcija, v Tržiču mora župnik v politiko, če ostanete na strani, bodo šli mnogi z nasprotniki in boste odgovorni vi za to.“ Te odgovornosti pa nisem mogel nositi in tako sem se podal tudi na politično torišče. Ni prijeten ta posel! Seveda sem s tem prevzel tudi vso odgovornost za vse, kar sem povzročil in nepovzročil in tako so se napadi v znanih listih še bolj pomnožili. Čudna je politika! Eni se branijo političnega dela in jih silijo le nujne razmere, da se morajo podati na to polje, drugi pa tako radi sede na političnih stolcih in jim je nad vse hudo, če jih kdo izpodriva iz blaženih političnih tal. No, ko sem bil enkrat v teh vodah, sem pač storil svojo dolžnost, nosil težo boja in svojih nisem nikdar pustil na cedilu. Politična pesem je neredko grda pesem. Toda če noče duhovnik, da mu ne- stro njegovih najboljših ljudi, da ne zavladajo v javnem življenju stranke, ki podirajo krščanstvo, če noče, da zavladava v javnem življenju protikrščanski duh, mora tudi na politično polje, čeprav leti potem vse blato in kamenje na njega!

To je najbolj neprijeten kapitel našega dušnopastirskega dela, kadar se moramo boriti v politiki proti strankam, ki so po svojih načelih in svojem delu nasprotne katoliški akciji. Ko bi bili tam sami odločni nasprotniki katoliške stvari, bi to ne bilo še neprijetno, toda tam so tudi verniki, ki žele biti kristjani, ki jim vera ni samo zunanost, ki jih je tja privedla družba, osebna korist, užaljenost, samoljubje, noblesa, ali Bog ve, kak ozir! Kadar jasno in odkrito povdarjemo katoliško stališče, pojasnjujemo dolžnosti katolika v javnem življenju, kadar kažemo na nedoslednost takega krščanstva, ki pomaga v politiki podirati katoliško vero in Cerkev, takrat je naravno, da take ljudi zaboli. In ker nima toliko moralne moči in tudi ne volje, da bi šel za tem, kar je njegova katoliška dolžnost, pa se huduje in jezi in mu je vsaka odkrita in odločna beseda le — „politika“! Toda duhovnik mora povedati resnico in posebno še takim, ki z desnico delajo križ, z levico pa objemajo satana; posebno takim, ki žele biti katoliki, pa v javnem življenju pomagajo rušiti katoliško življenje med našim narodom. Tu ni kompromisa! Ali, ali! „Kdor ni z menoj, je proti meni“, pravi Gospod.

In gorje meni, če bi bil molčal, ko je bilo treba govoriti, svariti, poučiti —, ko bi se kdaj samo eden mogel izgovarjati, da ni vedel, da ga duhovnik ni opozoril —, bil bi kriv pohujšanja!

To so nekako misli in načela, ki so me vodila v mojem delu! Trudil sem se, da bi s svojimi nastopi ne bil osebno žalil, če pa se je vendar kdaj kdo čutil osebno prizadetega in užaljenega, naj radi Boga odpusti, kakor moramo itak kot kristjani eden drugemu vse odpustiti.

Zakaj greste iz Tržiča?

To vprašanje se mi zelo pogosto stavi zadnje dni. Zakaj?! Skoro je težko vse razložiti in bi tudi ne bilo primerno!

Radi tržičkih faranov ne odhajam. Imel sem vedno rad Tržičane, jaz bi le to želel, da bi drugod našel vsaj nekoliko podobne duše, kakor so mnoge v Tržiču. Tržičan je v ogromni večini dobrodušen človek, ima rad duhovnika, čuti s cerkvijo, rad žrtvuje za dobre namene —. Če grem tako v duhu po nekaterih družinah, pa mi je res hudo, da jih bo treba zapustiti! Koliko odkritosti, prijateljstva, ljubezni, dobrohotnosti sem med njimi našel! Ponokod sem se bolje počutil, kakor doma! Koliko prijetnih ur sem doživel v cerkvi, ko ste tako radi prihajali k sv. zakramentom, koliko veselja v naših organizacijah, v kongregacijah, sredi med mladino, koliko veselih ur v prosvetnem društvu, med možmi, ko smo kramljali po domače! Kar škoda se mi zdi, da sem premalo mogel prebiti v družbi teh dobrih in zvestih! Koliko požrtvovalnosti sem našel pogosto med vami! Tako, da je bilo mene sram in sem se moral učiti požrtvovalnosti od vas! Sicer so tudi v Tržiču bridke izjeme, tudi precej pelina med medom, tudi precej greha, toda ljudstvo je pa

vseeno po večini verno, katoliško čuteče! Radi faranov res ne grem iz vaše srede!

„Saj bo vse propadlo, ko odide Škerbec iz Trziča —“. Tako se tuintam sliši. To je preveč laskavo za me! Ne omenjal bi tega sicer, pa moram, da res kdo ne postane malodušen! Tu pa tam sem moral celo od naše strani slišati, da sem avtokrat, da mora vedno moja veljati —. Ta očitek mi je bil res neprijeten! Toda to avtokratstvo je bila — šola za one, s katerimi smo delali! Brez gotove komande — da se tako izrazim — se sploh nikamor ne pride! Toda komanda pa ne sme biti taka, da bi ljudem jemala veselje do dela in vzgajala le poslušne stroje! In tega upam ni bilo pri nas! Danes imamo v Trziču v katoliških vrstah vzgojenih delavcev na vseh poljih dovolj, da so že zmožni voditi samostojno vse naše organizacije. Ko bi ne bil o tem prepričan, bi ne odšel iz Trziča! Naši fantje so postali zreli možje, katerim se lahko zaupajo tudi težki milijoni, ki jih danes že samostojno upravljajo. Imamo v kulturnem društvu izvežban kader kulturnih delavcev, ki bi mogli tudi sami voditi izobraževalno organizacijo, pri naši hranilnici in posojilnici imamo izvežbane moči in zrele gospodarje, ki so zadnje čase že več mesecev sami vodili zavod in je župnik dal samo še ime. In naša Runo! Res je bilo v začetku težko, sami bi ne biti nikdar tega zmogli! Danes pa že skoro leto dni mene niso rabili —. Povem odkrito, da poznam precej naše zadrugištvu, a vem, da tako lepe in dobro urejene zadruge ni v Sloveniji, kakor je Runo! Blizu 50 milijonov dinarjev prometa bo napravila ta zadruga letos, a vse to bi bilo šlo, če bi tudi župnika Škerbca ne bilo letos poleg! Mi imamo v svoji sredi danes strokovnjake, ki so zmožni voditi največja podjetja! Pa ne samo to, da so strokovno dovolj izvežbani, na prva mesta smo spravili tudi nesebične ljudi, poštenjake, res katoliške može, katerim lahko mirno zaupate! V Trziču ni danes nič drugega treba, kakor to, pustiti ljudi, ki so danes na odgovornih mestih, še dalje na njih postojankah —. Torej le mirno krit! Bodočnost bo pokazala, da ne bo trpelo niti eno podjetje radi tega, če Škerbca ne bo več v Trziču —.

Že od par strani sem slišal, da se je govorilo: „Napravil je polno dolga, vse je zadolženo, cerkev in druge organizacije, vse bo šlo v franže, zato pa beži iz Trziča“. Da ne bo kdo nasedel tem lažnjivim govoricam, naj pojasnim malo to stran! Vse račune naših cerkva dobe v roke naši cerkveni ključarji, ki vedo za vse, koliko se izda in koliko denarja je na razpolago! Ti vam lahko povedo, da nima danes župna cerkev niti ficka dolga, da je tudi poprava župnega stolpa plačana do zadnje pare! Plačani so vsi stroški za razširjenje župne cerkve, kriti so stroški za mrtvašnico in pokopališče! Glede naših gospodarskih in dobrodelnih organizacij vam sicer ne smem razlagati njih stanja, toda to pa lahko povem, da vse sijajno stoji —. Torej naj se ne da nihče begati od ljudi, ki bi radi sejali nezaupnost v naše vrste —.

Zahvala —! Tekom zadnjih 6 let se je v Trziču res mnogo storilo! Po krivici se vse to pripisuje meni! Kaj more general, če pa nima vojske, če ni častnikov in ne dobrega moštva! Župnik je v župniji kakor neke vrste general krščanske armade. V Trziču sem imel izvrstne oficirje in krasno moštvo! Brez tega bi se ne dalo nič napraviti. Ta požrtvovalnost, vztrajnost, odločnost, zvestoba, moška ljubezen do katoliške stvari me je večkrat ganila. Dosti je tu tudi slabega, a dosti tudi dobrega in to vse slabo bogato odvaga!

Predvsem je tržiška darežljivost morda najlepša lastnost dobrega Trzičana! Če računam sedaj nazaj, koliko denarja je šlo v teh dobrih 6 letih skozi moje roke v dobrodelne namene, pa skoro sam ne morem verjeti, da je mogla toliko zbrati naša župnija! Za popravo in prezidavo župne cerkve, za nove kipe v cerkvi, za mrtvašnico in popravo pokopališča, za vojni spomenik na pokopališču, za zvonove pri podružnicah in njih popravo, za reveže, za Vincencijevo konferenco, za razne bratovščine, za misijone,

za nove kapele — brez one v dekliškem domu — za cerkveno popravo, za krašenje cerkve itd., se je zbralo tekom zadnjih šestih let — kakor sem površno izračunal — nad 800.000 Din, reci in piši: nad osemstotisoč dinarjev!

Ob tej priliki se moram v prvi vrsti zahvaliti našemu patronatu, ki je v tako veliki meri vedno z velikodušno gesto podpiral vso našo dobrodelno akcijo in vedno bogato prispeval za vse cerkvene potrebe. Nikdar nisem tu potrkal zastoj bodisi za cerkev, bodisi za reveže ali Vincencijevo konferenco. Naj bo gospodom Gassner in Glanzmann in vsej družini izrečena tu javna iskrena zahvala za vso blagohotno podporo! Zahvaliti se moram milostljivi gospe baronici Bornovi, kakor tudi gospodu baronu dr. Karlu Bornu; naš zavod na Skali, kakor tudi naša župna cerkev se imata mnogo zahvaliti njih darežljivosti —. Člani Vincencijeve konference, Elizabetne konference, članice dekliške in ženske Marijine družbe — cela vrsta mož, žena in deklet mi stopa pred oči, ki so sami žrtvovali pogosto preko svojih moči in zbirali pri drugih za dobrodelne namene —. Vseh pač ne morem naštevati posamezno, pač pa se vsem iskreno zahvaljujem za vse žrtve in vso podporo, ki ste jo delili svojemu župniku v njegovem delu. Nekaj zvestih sodelavcev na polju krščanske dobrodelnosti in krščanske kulture smo med leti pokopali —. Težko nam je bilo neredko ob teh odprtih grobovih, a na njih mesto so vedno stopile nove moči, da smo vedno zamašili nastale vrzeli —. Za dobrodelno in katoliško kulturno akcijo smo vedno dobili dovolj delavcev —. V taki družbi, s takim materijalom, da se tako izrazim, je lahko delati —.

Da se je tekom zadnjih let doseglo v katoliški akciji toliko lepih uspehov, pa pripisujem predvsem — molitvi! Dostikrat se je dalo skoro kar prijeto, tako očitno je pomagala molitev. Častite sestre v zavodih, članice Marijinih družb, III. reda itd. so mnogo molile za našo stvar in tako je Bog dal tudi blagoslova. Pa ne samo ženske, tudi moški so molili! Saj je pač v vsem tržiškem cerkvenem življenju najlepša prva nedelja v mesecu, ko prihaja kakih 60 do 70 mož skupno k sv. obhajilu! Ne samo na kulturnem, socialnem in gospodarskem polju, tudi in pred vsem v cerkvenem življenju moramo zaznamovati prav lepe uspehe, saj se je zadnjih 6 let dvignilo število sv. obhajil v naši župniji od 63.000 na 76.000. Tudi to je v veliki meri zasluga apostolskega duha, ki vlada v katoliških vrstah v Trziču! Sad molitve, sad agitacije, sad dela! Brez milosti božje ni mogoče ničesar storiti, vsako delo brez Boga se podere prej ali slej! Zato prosim vse dobro misleče, da molite, dosti molite za katoliško stvar v Trziču in v vsej naši domovini, za blagoslov našim kulturnim, socialnim in dobrodelnim akcijam, za blagoslov našemu gospodarskemu delu, za modrost in dušno pomoč vašim dušnim pastirjem, za vse naše javne delavce, pa boste videli: nobena naša javna ustanova se ne bo podrila, ampak vse bodo uspevale in cvetele, na vsem bo počival božji blagoslov! Če se bo nesebično delalo Bogu v čast in bližnjemu v korist, se ne bo nikoli nobena akcija ponesrečila!

Da, delajte vedno nesebično, Bogu v čast in v korist človeške družbe! Varujte se egoizma, ki sebe, svoje časti, svoje koristi išče! Takih ljudi nikoli ne v ospredje katoliški akciji! Ko boste izbirali svoje voditelje po kulturnih, gospodarskih in socialnih ustanovah, zbirajte vedno take, ki so nesebični in res — katoliški, take može, ki prihajajo k obhajilni mizi, take može, ki molijo, take može, ki se tudi v javnosti ne sramujejo križal! Bodite prepričani, da bo potem katoliška akcija še lepše cvetela in žela še lepše uspehe. Može in mladeniči, ki katoliško čutite, pristopajte vsak mesec k sv. zakramentom, da bo vsako prvo nedeljo vsak katoliški mož stal pred obhajilno mizo v skupni fronti vernega moštva!

Poleg molitve in sv. zakramentov pa priporočam vsem, ki stojite v katoliški fronti, — več solidarnosti, še več

duha skupnosti. Naša fronta raste, življenje v njej se mogočno razvija, imamo razne gospodarske organizacije, razne kulturne in cerkvene družbe, razne odseke; pri tej raznolikosti obstoja nevarnost, da bi morda ta ali oni gledal predvsem le na se, na svoj odsek, samo na svoj delokrog. Vsi se morate zavedati, da ste ena družina, ena armada! Vsak posameznik in vsak odsek ali vsaka organizacija dela sicer na svojem polju, toda vsi se morate zavedati, da delate v službi velikih idealov krščanstva, da delate vsi za en namen, ki je izražen v očenašu z besedo: „pridi k nam tvoje kraljestvo!“ Zdrava je tekma med društvu in odseki, toda ta tekma ne sme preiti v nevoščljivost.

Veselite se napredka v katoliških vrstah, naj bo kjerkoli! Naj ne išče nihče sebe, ampak prospah skupne stvari! Če to veš, se boš rad ponižal, prevzel tudi kako manj važno delo ali postojanko; ne boš nikdar užaljen, če te naše vrste morda malo prezro ali po tvojem mnenju premalo upoštevajo. Katoliški fantje in dekleta, katoliška mladina, katoliški možje in žene — skupaj držite! Eden za vse, vsi za enega! Pomagajte eden drugemu, potrpite eden z drugim, branite eden drugega. In če bo kdaj kdo radi dobre stvari trpel, takega katoliška fronta ne sme nikdar pustiti na cedilu, — za takega se morate dvigniti vsi, ki ste v tej armadi, ki verujete v križ in se borite za njegovo zmago!

Naj priporočim vsem našim župljanom še naše mladinske kongregacije — fantovsko in dekliško Marijino družbo. Svoje najlepše ure v Trziču sem pač preživel v kongregaciji; tu najde duhovnik največ požrtvovalnosti, žive vere, ljubezni in žanje največ uspehov. Znak sedanje dobe je uživanjaželjnost, posvetnost! In radi tega sedanji posvetni svet ne umeva dovolj velikega pomena kongregacij, posebno mladinskih! Mladino je treba vzgajati v samozatajevanju, v odgovedi, voditi jo k zakramentom, vcepiti ji je treba katoliško disciplino, pomagati ji, da se obvaruje sedanjega duha posvetnosti in uživanjaželjnosti. Brez vzgojne šole v kongregaciji se bosta mladenič in mladenka težko vzgojila danes v solidnem krščanskem življenju. Koliko je v tej župniji nezakonskih otrok, koliko greha nečistosti, koliko nesrečnih, oskrunjenih in zapuščenih deklet! Odkod to izvira?! Dosti je pohujšanja, pa premalo šole v zatajevanju, premalo resne vzgoje! Starši, če vam je res kaj na tem, da se bo vaša mladina vzgojila v pravem duhu, da ne boste doživeli tudi vi razočaranja v svojih otrokih, poslušajte svoje dušne pastirje in navajajte svojo mladino v kongregacijo, Marijino družbo! Res, tudi tu se ne more vsega storiti, tudi kongreganistinja lahko odpade, toda mnogo jih pa kongregacija le obvaruje padca. Zvest član Marijine družbe se gotovo obvaruje moralnega propada!

In še par besed za naslednika!

Trdno sem prepričan, da boste dobili za župnika duhovnika, ki bo v sedanjih razmerah najbolj primeren za trziško župnijo. Onim, ki tu odločujejo, je zelo na srcu Trzič, poleg tega pa bodo Vaše molitve izprosile takega župnika, ki je sedaj potreben Trziču. Nikdar pa nismo vsi ljudje enaki! Tudi dušni pastirji eden drugega izpopolnimo! Vsi hočemo dobro, vsak pa ima svojo taktiko. Eden morda povdarja bolj to stran, drugi drugo. Če pa župnija dosti moli za duhovnike, gotovo vedno dobi takega župnika, ki je za tisto dobo najbolj primeren. Pokojni Špendal je bil sicer svoje vrste mož, a ko bi ne bilo njega, bi danes Trzič ne imel tako lepega župnišča in ne gospodarsko urejene župnije. Danes bi Trzič težko dobil župnika, ko bi Špendal ne bil uredil župniškega gospodarstva, ko bi ne bil zidal župnišča, oskrbel za organista in cerkovnika, ko bi ne bil vsaj nekoliko poskrbel tudi za dohodke župnika. Pa je svojo nalogo izpolnil in šel. Prišel je njegov naslednik, ki je bil kakor nalašč ustvarjen naslednik Špendalu, ki je dvignil versko življenje in pospeševal katoliško kulturno in socialno akcijo. Tudi on je lepo dovršil svojo nalogo in Bog ga je poklical po plačilo. Tako bo tudi sedaj — to

trdno upam — prišel v Trzič župnik, ki bo potreben sedanjim razmeram.

Predvsem pa, Trzičani, nikar ne mislite, da je Vaša župnija kaj posebno imenitna glede dohodkov. Dokler sem bil med vami tega nisem nikoli omenjal, sedaj pa to storim radi naslednika. Župnikova državna plača je ravno za cigarete, če kadi. Njegovi dohodki so mašne intence, nekaj stolnine in pa par darovanj. Če se ne zna pečati s kravogojstvom, bo vsak Vaš župnik težko, težko izhajal. Saj je župnik Košir moral iz Trziča, ker ni mogel več tu izhajati. Poleg tega ima pa trziški župnik raznih izdatkov toliko, kot malokateri župnik drugod. Torej nikar o svojem župniku ne mislite, da je kak bogataš, če si kupi par kravic v hlev, da more potem sploh živeti. Ravno tako so naši kaplani precej na pičlih dohodkih. Imajo v svojem delu mnogo stroškov, dohodkov pa mnogo manj kot po deželi, kjer imajo bero. Ostati v Trziču za kaplana je velika žrtev! Toliko se mi zdi dobro, da omenjam radi svojega naslednika, ker je vsakemu duhovniku zelo neprijetno govoriti o svojih zadevah!

Potegnilo se mi je! Skoro bo morda že preveč slovo-jemanjskega pisanja. Končam naj! Pokojni svetnik Pirc je tako zabavno pisal v naš list razna „rajska pisma“. Danes pač hudomušno gleda s Krtačevo Špevo dol v dolino Moščenika in Bistrice, s Tombo zbudjata stare spomine in s svojimi trziškimi „vzorniki“ pretresuje vprašanje, v koliko je razne „vzornike“ naredil preveč „vzorne“ ali premalo svete. In enkrat bomo vsi, ki smo se srečali v Trziču, tudi tja prišli. Ves svet in vse svoje življenje bomo gledali v luči večnosti. Takrat bomo videli, ali smo svoja „rajska pisma“ na svetu prav pisali, ali smo razne vzornike in nevzornike prav ali napak naslikali, prav ali napak sodili. Takrat se bomo morali pač v svojih sodbah in obsodbah najbrž precej popraviti. Eno pa je gotovo: vsi bomo sojeni! In na sodni dan si bomo stali nasproti, gledali eden drugega v dno duše, takrat bomo šele eden drugega pravilno presojali v luči večnosti, v luči božje Resnice. Takrat bo vse jasno in odkrito. In takrat bom jaz sojen o tem, kako sem Vas učil, svaril in vodil k zveličanju, Vi pa boste odgovor dajali, kako ste sledili klicu k Bogu. Takrat bo pravi račun od hiševanja! Da bi stali takrat vsi na desni, da bi nam bil takrat vsem lahak — obračun!

Dobrodelni vestnik.

Naši Vestfalčki se oglašajo iz Nemčije! Kakor dobivamo sporočila iz Nemčije, so bili vestfalski otroci na Skali zelo zadovoljni in starši nam sedaj pišejo polno zahvale in zatrjujejo, da žele njih otroci še prihodnje leto k nam na počitnice. Tudi gospod vikar Tensundern iz Gladbecka, ki je vodil vso akcijo slovenskih vestfalskih otrok, se vsem Trzičanom ki so pripomogli, da je bilo toliko otrok sprejetih na Skalo, iskreno zahvaljuje. Sestavil je za društvo „Landaufenthalt für Stadtkinder“ v Berlinu dolgo poročilo, katerega prepis nam pošilja in v tem poročilu zelo laskavo poroča o vsej akciji in požrtvovalnosti slovenskih krogov za to akcijo. Tudi Trzič zelo pohvalno omenja.

Rokodelski dom je sedaj dograjen in opremljen in bo kmalu tudi ves napolnjen s fanti, ker v njem že stane 26 fantov. Končni računi so sledeči: Celotna zgradba nas je stala Din 267 339.—, inventar Din 40.265.—, razno Din 7.495.—. Dohodkov je bilo dosedaj: Oblastni odbor je daroval Din 25.000.—, Hranilnica in posojilnica Din 45.000, Runo Din 10.000.— (plačala šele prvi obrok Din 5.000.—), dr. Kozma Ahačič Din 1.000.—, Ljudska posojilnica v Ljubljani Din 3.000.—, čisti dobiček ob otvoritvi rokodelskega doma Din 3862.—. Tako nas rokodelski dom s hišo, predelavo in inventarjem stane Din 315.099.—. Dosedaj smo prejeli za dom Din 84 862.—. Za kritje ostanka je napravljen načrt, po katerem se dom plača v 4 do 5 letih.

Oznanila

za mesec november:

1. Praznik vseh svetnikov, ob 6. in 10. uri sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 8. uri z enim blagoslovom, ob 10. uri peta sv. maša. Popoldan ob 2. uri rožni venec, litanije M. B., pridiga, pete večernice, odhod na pokopališče, kjer je libera za umrle farane in petje žalostink. Po ave Mariji se molijo v župni cerkvi vsi trije deli rožnega venca za verne duše v vicah, nato poje moški zbor prosvetnega prúštva sv. Jožefa žalostinke pred vojnim spomenikom in društvena godba igra nekaj komadov žalostink pred kapelico sv. križa. — Ta dan je pred sv. mašo skupno obhajilo mož.

2. Spomin vernih duš. Sv. maše se prično že ob 5. zj., ob 6. uri je orglana sv. maša, ob 7.15 uri se prično velike bile in nato slovesna peta sv. maša za verne duše, po tej odhod na pokopališče, kjer je libera za umrle farane. Zvčer ob 7. uri je v župni cerkvi sv. rožni venec in litanije M. B.

Popolni odpustki za verne duše v vicah se morejo prejeti od opoldan na praznik vseh svetnikov do opolnoči na vernih duš dan vsakokrat, kadar kdo obišče-kako cerkev in tudi na pol javno kapelo — torej tudi če obišče kapelo na Skali ali v dekliškem domu —, in moli tam v papežev namen in je prejel šv. zakramente. Sv. obhajilo v ta namen se mora prejeti na praznik vseh svetnikov ali pa na dan vernih duš, sv. spoved pa se lahko opravi v ta namen že prej v osmini, kdor pa hodi skoro vsaki dan k sv. obhajilu, temu ni treba za te odpustke posebej k spovedi. Ti odpustki se morejo prejeti le za verne duše v vicah.

4. XXIII. nedelja po binkoštih, zahvalna nedelja, sv. maša ob 10. uri z blagoslovom in zahvalno pesmijo.

11. XYIV. nedelja po binkoštih.

18. XXV. nedelja po binkoštih.

25. XXVI. nedelja po binkoštih.

30. Sv. Andrej ap., ob 6. uri farna sv. maša, ob 10. uri sv. maša pri sv. Andreju.

Dekliška Marijina družba: shod 11., dekliški večer 13. in 20., skupno sv. obhajilo 25., ura molitve 18. od 1.30 do 2. ure.

Ženska Marijina družba: shod 18.

Mladiška Marijina družba: shod 11.

III. red: shod 4., vesoljna odveza 1.

Šolska mesečna spoved: meščanska šola 3. ob 3. uri pop., osnovna šola dečki 17., deklice 24. vselej ob 3. uri pop. in drugi dan skupno sv. obhajilo po osmi sv. maši.

Za mesec december:

1. Državni praznik, ob 8. uri sv. maša za šolsko mladino in nato običajne molitve z zahvalno pesmijo.

2. I. adventna nedelja, ob 6. uri sv. maša z blagoslovom, pred 6. sv. mašo skupno sv. obhajilo za moške.

Advent ves čas vsaki dan ob 6. uri sv. maša z blagoslovom.

6. Sv. Nikolaj.

7. Prvi petek v mesecu, ob 6. uri sv. maša z blagoslovom.

8. Brezmadežno spočetje prebl. Device Marije, sv. maša ob 6. in 10. uri z dvema blagoslovoma, ob 8. uri z enim blagoslovom, ob 10. uri slovesna peta sv. maša z leviti.

9. II. adventna nedelja.

13. Sv. Lucija, druga patrona čevljarjev.

16. III. adventna nedelja, pričetek devetdnevne časti Rojstvu Gospodovem, sv. rožni venec in litanije M. B. ob delavnikih zvečer ob 7. uri. Ob 8. uri sv. maša za čevljarstvo zadrugo.

17. Rojstni dan Nj. Vel. kralja, ob 8. uri sv. maša in nato običajne molitve za kralja.

19., 21., 22. Kvaterni dnevi, v sredo in soboto se smejo uživati mesne jedi, ostane pa pritriganje pri jedi, v petek strogi post.

21. Sv. Tomaž ap., ob 6. uri farna sv. maša.

23. IV. adventna nedelja.

24. Vigilija rojstva Našega Gospoda Jezusa Kristusa, strogi post, ki traja samo do večera, tako da je na sveti večer dovoljeno jesti meso in se nasiti. Sklep devetdnevne nje je zvečer ob 5. uri. Zvečer ob 11. uri so slovesne jutranjice z zahvalno pesmijo in nato slovesna peta sv. maša z leviti.

25. Praznik rojstva Našega Gospoda Jezusa Kristusa — Sveti dan. Ob 5.30 se prično prve tri sv. maše, druga ob 6. uri je z dvema blagoslovoma; ob 7.30 se prično zopet 3 sv. maše, ob 8. uri z blagoslovom. Ob 10. uri je slovesna sv. maša z leviti in dvema blagoslovoma. Med deseto sv. mašo je darovanje za moške in žene. Pop. ob 3. uri so slovesne pete litanije M. B.

26. Sv. Štefan, nezapovedan praznik, po 10. sv. maši blagoslov vode in soli.

27. Sv. Janez ap., ob 6. uri farna sv. maša.

28. Nedolžni otročiči, ob 6. uri farna sv. maša.

30. Nedelja v osmini Rojstva Gospodovega.

31. Sv. Silvester, zadnji dan leta, ob 6. uri farna sv. maša, pop. ob 4. uri so slovesne litanije z zahvalno pesmijo za vse v letu 1928. prejete dobrote.

Dekliška Marijina družba: shod 9., skupno sv. obhajilo 30., ura molitve 16., dekliški večeri 11. in 18.

Ženska Marijina družba: shod 16.

III. red: shod 2.

Mladiška Marijina družba: 9.

Mesečna šolska spoved: za meščansko šolo 1. ob 3. uri pop., za osnovno šolo za dečke 15., za deklice 22. ob 3. uri pop. in drugi dan vselej po osmi sv. maši skupno sv. obhajilo.

Razno.

Novo albo (mašno belo spodnjo obleko) za večje praznike je napravila gospa Ana Dobrin, skupno z nekaterimi gospami in gospodičnami. Prav lepa hvala!

Pokopališče dobi zopet dva lepa spomenika in sicer družina Kosova in pa Štefanija Pavelek. Zadnji je umetniško delo profesorja Repiča iz Ljubljane in predstavlja angela, ki kleči in žaluje ob grobu. — Prosim, da smeti ne mečete več v kot pred grobarjevo hišo, ker je tam že vse polno in se bo prostor tam izravnal za cvetlično gredo. Ruševje in smeti mečite le v za to napravljeno jamo pri mrtvašnici.

Stolp sv. Andreja. Kmalu bi se bilo že zopet vse poradlo, kar je bilo dogovorjeno, kakor smo poročali v zadnji številki. Proračun za prejšnji načrt g. zidarskega mojstra Varška je znašal ca Din 65 000 — v celoti z vsemi deli županstvu in patronatu se je zdel načrt radi balkona in oken neprimeren in predrag. Sprejel se je nato enostavnejši načrt. Ko je pa zidarski mojster napravil sedaj proračun za ta enostavnejši načrt, je dosegel vsoto Din 75.000—. Pri zadnji seji zastopnikov cerkve, patronata in županstva se e približno kalkuliralo, da bo stal ta načrt ca Din 45 000—, sedaj je pa narastel proračun do svote Din 75.000—, ki je tako za celih Din 10.000— presegel proračun za prejšnji, bogatejši in lepši načrt. Tako se je stolp podražil, mesto da bi se pocenil. Ker smo pri zadnjem sestanku dobili kritja le za Din 45.000—, je tako ostalo primanjkljaja Din 30.000—. Treba je bilo novega sestanka prizadetih

faktorjev, na katerem se je končno sklenilo, da si ostali primanjkljaj razdele patronat; cerkev sv. Andreja in občina. Občinski odbor je ta dogovor odobril. Pri pogajanjih so podjetniki nekoliko popustili, tako da bo stal zvonik ca Din 73.000— do 75.000—. To vsoto plačajo prizadeti faktorji sledeče: cerkev sv. Andreja ca Din 22.000— tu je že dosedanja podpora občine, patron ca Din 19.000— in občina ca Din 34.000—. Z rešitvijo je cerkveno predstojništvo zelo zadovoljno. Seveda bi bilo z večjim veseljem izvedlo prvi načrt g. Varška, ki bo ostal v spomin v arhivu in ki je neprimerno lepši in cenejši. Toda cerkvenemu predstojništvu tudi ta rešitev ugaja. Bajе zopet piše znani dopisnik „Jutra“ o neki župnikovi trmi, ki je pa obslojala le v tem, da je zagovarjal lepši in cenejši načrt, katerega pa ni nikdar forsiral in je prepustil vso odločitev v tem oziru zastopnikom patronata in občine! To je čudno, da nekaterim ne da politična žilica nikdar miru in v vsako, še tako nedolžno zadevo vtikajo politiko, in skušajo vse izrabiti četudi z lažjo, da ogrde naše delo!

Ob likvidaciji vprašanja stolpa sv. Andreja se cerkveno predstojništvo iskreno zahvaljuje patronatu za izdatno podporo. Odkrita zahvala pa tudi tržiškemu občinskemu odboru, da je tako radodarno posegel v občinski žep. Denar bi cerkveno predstojništvo že dobilo potom konkurenčne obravnave, toda taka pot je dolga in neprijetna. Meni bi bilo zelo neprijetno, če bi moral pustiti to zadevo nerešeno nasledniku. Novi stolp bo prav čeden, seveda kak umetniški spomenik na proglasitev Tržiča mestom ne bo, vendar bo pa dostojen okras Tržiča.

Poprava stolpa župne cerkve je stala v celoti ca Din 35.000— in sicer zidarska dela Din 26.298·50, pleskarska dela za popravo ure Din 2.000—, kleparska dela Din 5236—, razni materijal Din 1344·08 in še nekaj manjših stroškov. Patronat je prispeval k stroškom eno petino, to je Din 7.000—, za kar se cerkveno predstojništvo tem potom javno zahvaljuje. Ostanek se je pokrtil z zadnjim darovanjem na praznik posvečenja cerkve, ki je prineslo Din 3851·50, drugo pa iz raznih drugih virov, dohodkov župne cerkve in darov. Tako je danes vse plačano in nima župna cerkev nikakega dolga.

Bratovščina presv. Rešnjega Telesa nam je poslala za župno cerkev prazničen rdeč plašč, eno obleko za cerkvenika, dve črni obleki za strežnike in dva cingula, samo mašni plašč je vreden Din 2500—. Že prej nam je poslala pa zelen plašč za Kofce. Letos so prinesli udje te bratovščine skupno Din 587—. Mnogi so v zaostanku že več let s prispevki za bratovščino. Novih članov se žalibog nič več ne priglašajo. Krivi smo pecej duhovniki sami, ker o tej bratovščini morda premalo govorimo. Opozarjam, da se darovi za njo sprejemajo še vedno tudi za letos.

Znamenje sv. križa. Kolikokrat delaš znamenje križa! Ali ga pa tudi delaš pravilno in s pravim duhom?! Ne delaj kake spake, da se ne ve, je li to križ ali kaj drugega! Pokrižaj se počasi in dostojno, tako da napraviš lep znak križa na čelu, na ustih in na prsih. Med tem ko napraviš križ na čelu, izgovarjaj besede: v imenu Očeta; ko delaš križ na ustnicah, izgovarjaj besede: in Sina; ko delaš križ na prsih, izgovoriš: in Svetega Duha. Na to skleneš roke in rečeš; amen. Znamenje križa je nekak uvod v molitev. Radi tega se pokrižuj s pobožno zbranosljo: Navadno je tako: kakor se pokrižaj, tako tudi dalje moliš. Če hočeš biti zbran v molitvi, moraš napraviti še križ z zbrano pobožnostjo! Križ je znamenje našega odrešenja. Z znamenjem sv. križa izpovedujemo svojo vero v presveto Trojico in v odrešenje po Jezusu Kristusu. Z znamenjem križa blagoslovimo sebe in druge, se priznavamo kot kristjane, se izročamo v božje varstvo, odganjamo skušnjavca in se posvečujemo. Zato delaj znamenje križa vedno spoštljivo, pravilno, pobožno!

Cerkveni Glasnik za tržiško župnijo je s 1. oktobrom končal 4 letnike. Od več strani dobivam vprašanja, kaj bo sedaj ko odidem, ali bo še izhajal naš list? Naš glasnik se je tako priljubil, da bi bilo res škoda, če bi zaspal. Upam, da bo v Tržič prišel tak župnik, ki bo umeval velik pomen našega lista in ki bo imel toliko zmožnosti in volje, da bo še naprej list izdajal. To je res precejšna breme in žrtev, a koristno in potrebno breme! List nikakor ne sme zaspiti! Upam, da s 1. januarjem oziroma koncem decembra izide prva številka pod novim uredništvom. Vsem prijateljem in podpirateljem Cerkvenega Glasnika iskrena hvala za ljubezen in podporo. Posebno pa se moram zahvaliti vsem onim, ki so list tako požrtvovalno raznašali in in prodajali, vsem trafikam, pa tudi posameznim osebam. Brez požrtvovalnosti teh raznašalcev bi Cerkveni Glasnik ne mogel izhajati.

Zobni atelje Boris Štoka v Tržiču pri dr. Hawlinu sprejema redno od torka do sobote. Izvršujejo se vsa dela, spadajoča v zobotehnično stroko: plombe, zlate krone, mostički, umetno zobovje itd.

Ohpušč s Koroščga.

(Konec.)

Druj jutir po svet maš smo se nejprih kontrofirale. Pred clovščm teatram. Pa j tud teatr biv, predn smo ta dejane naredle. Vse j žvrgolevo. Kontrofirar j biv zvo nobl, u frak je skakov okol nas. K nas je mav urihtov, mo j pa negova gspa rzpeva marevo čez aparat jn hmav nas je u kamrco djav. Nekej romarjov ni bvo zraven. Kontrofirar se j pa z nam tud g. monsignor Valentin Podgorec, k u Clovc slovensko službo božjo oskrbuje jn nam je biv zvo naklonen

Ze j pa na Vrbsk jezer. Use smo šle jn prov zadovoln smo ble. Tud po jezer smo se vozile, ane z motornm čovnam, ane pa z navadnm. Pa je zadoneva spet slovenska pesm, da j bvo vesele. Tle smo se tud mav oddhnile.

Popone od treh napre smo se spet u Clovc zberale. Ane so še u turn mestne župne cerkle skočile. Usok je zvo. Tam čer ma 43·5 metra višine jma lep razgledn gank. K smo 225 štenž prehodile, pa smo z nega vs Clovc gledale. Še ana gspa, k po Tržič otroče po vod vovi, j gor pršva, če j prov že od samh potov h kršvan uhka srčno napako dobiva. Črne špegle j gor imeva, pa j use lpo vidva. Tud ldje so gor u turno. Cev kvartir je gore, še tista prtiklina, k je po kmeščh hišah navadn h kakšnmo gnoj prsvonena. Deval so ta turn 16 let jn je biv leta 1709 dodevan.

U pov peth je bvo treba na štacjon bite. Usak je biv mav smatran, a usak tud zvo zadovoln, Korošč Slovinc so nas spremlvale jn slovenska pesm jih je še pobožova za slovo. Tud Nenc so ukp šle jn posušal so rade slovensč petje. Ta zadna naša pesm je bva: „Oj slovenska zemljica“. Taljan b jo gvišn ne pustl u Italij pete! Pa smo poj s teščm srcam zamahal bratam na Koroščm jn do tunela še lpoto Korošče gledale. Z Bogam lep svet Korošče, nate mamu u srcu spomin švaščel —

Na Jesenicah so bli naš financarje precej natančne. So mislle, de smo se z žido zavozle. Če neč jo boš dobiv, k je bvo use zaprto! Flore, k bas brči, jm je povedov, de tačh pozravov cev cajt nismo jmele, pa b mo še hmav ano u tenor zapele. No, pa j ch zažvižgov jn mi tude.

Na tržiščmo štacjon je bvo pohn ldi. Precej prepvašen so nas sprejele. Adn jh je namreč nafarbov, de bomo Zečovo z gase mrtvo prpelale. Kar živa jn zrava j poj uhka vidva, koko jo ma vs Tržč rad, k se j ldi kar valivo preče mesto. —

Poj j bo pa prpodvana! Če b use štime ukp nabrav, pa b bo tak kokr b zapev gosposvešč zvon — jn nč b ne pomniv, kar je napisov romar Anton. — — —